

Boj, bližina, poslanstvo (1) – Izberi življenje

Prvo poglavje nove serije člankov o poti k svetosti, o pustolovščini, v kateri ne gre le za to, da »se razdaš«, ampak predvsem, da »se prejmeš«.

5. Nov. 2025

Kakor princ. Tako se je počutil neki fant kljub svojim mladim letom ter revni in obrabljeni obleki, ko je stopil v cerkev in ga je preplaval doneči zvok orgel. »Imel sem občutek, da je

glasba pozdravljala mene in moje male prijatelje, kot da bi bili princi,« je dejal mnogo let kasneje, ko se je spominjal svojega otroštva v vasici Canale d'Agordo na severovzhodu Italije. V tej otroški izkušnji je Albino Luciani prepoznal začetek »medle slutnje, ki se je kasneje spremenila v trdno gotovost«, in sicer, da Katoliška cerkev »ni samo nekaj velikega, ampak tudi da tiste, ki so majhni, naredi velike«. ^[1]

Izberi življenje

Te vrstice blaženega Janeza Pavla I. povsem naravno spominjajo na Marijin vzklik v *Magnificatu*. Beseda, s katero se začne spev naše Matere, je ravno *poveličevati*, slaviti veličino nekoga. Marija poveljuje Boga, ker On male spreminja v velike. »Moč je pokazal s svojo roko, razkropil je tiste, ki so ošabni v mislih svojega srca. Mogočne je vrgel s prestolov in povišal je nizke. Lačne je napolnil z

dobrotami in bogate je odpustil prazne« (Lk 1,51-53).

Poleg tega Marijinega speva nam je evangelist Luka zapustil tudi besede o razmahnitvi Gospodovega srca, ki bi ji v nekem smislu lahko rekli Jezusov *Magnificat*. Tako kot njegova Mati v Ain Karimu, ko ga je nosila v svojem telesu, se je Jezus »razveselil v Svetem Duhu«, ko je videl, kako darežljiv je Bog do malih: »Slavim te, Oče, Gospod neba in zemlje, ker si to prikril modrim in razumnim in razodel malim. Da, Oče, kajti tako ti je bilo vseč. Vse mi je izročil moj Oče. Nihče ne ve, kdo je Sin, razen Očeta, in kdo je Oče, razen Sina in tistega, komur hoče Sin razodeti« (Lk 10,21-22).

Ampak katero je to odkritje, ki je bilo dano malim? Začenši z Marijo in Jožefom, od apostolov in žena, ki so spremljale Gospoda, pa do premnogih kristjanov v teku

dvajsetih stoletij – v čem je bistvo tega razodetja ponižnim? Kaj je tisto, kar jih dela velike? Odlomek iz 5. Mojzesove knjige nam lahko pomaga najti odgovor: »Glej, danes sem položil predte življenje in srečo, smrt in nesrečo [...]. Nebo in zemljo kličem danes za pričo proti vam: predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod, tako da ljubiš Gospoda, svojega Boga, poslušáš njegov glas in se ga držiš. Kajti v tem je tvoje življenje in dolgot tvojih dni, ki jih smeš preživeti v deželi, za katero je Gospod prisegel tvojim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu, da jim jo bo dal« (5 Mz 30,15.19-20).

Zdi se, da izmenjevanje zaimkov »vi« in »ti« v tem besedilu namiguje na to, da Gospod ne govori zgolj svojemu ljudstvu na splošno; govori vsakemu posamezniku, kajti odločitev za Življenje se sprejme v srcu vsake

izmed njegovih ustvarjenin. *Življenje* – tako, z veliko začetnico, je to besedo navadno zapisoval sveti Jožefmarija, ko je govoril o milosti in slavi, o Življenju z Bogom tukaj na zemlji in potem v nebesih. Ganljivo je brati te njegove besede iz junija 1975, nekaj dni preden je odšel v nebesa: »Vsi smo Kristusovo življenje samo. In na svetu je treba še toliko narediti! Vedno prosimo Gospoda, naj nam vsem pomaga, da bomo zvesti, da bomo nadaljevali z delom, da bomo živeli to Življenje z veliko začetnico, ki je edino, ki je vredno truda: ono drugo življenje ni vredno, ono drugo odteka kakor voda skozi dlani, uhaja. Nasprotno pa: to drugo Življenje!«^[2]

Izberi življenje. S temi močnimi besedami iz 5. Mojzesove knjige in njihovimi tisočnimi odmevi v evangeliju^[3] nam Gospod vsakemu posebej pravi: Glej, ustvaril sem te, da bi živel, da bi bil srečen ... Boš izbral mene, boš izbral Življenje? To

je tisto, kar so znali odkriti in izbrati *mali*; oni vedo, da vsa ta neizmerna želja po življenju, ki jo nosijo v sebi, ima svoj izvir in svoj cilj v Bogu. Zato si ne želijo ničesar drugega.

Razumeli so, da uspeti v življenju, *uresničiti* svoje življenje, pomeni dopustiti, da jih preplavi božja ljubezen, in jo nato odprtih rok razdajajo drugim.

O Mártini sestri Mariji je Gospod rekel, da »si je izvolila boljši del, ki ji ne bo odvzet« (Lk 10,42). In v istem duhu je bodril: »Ne boj se, mala čreda, kajti vašemu Očetu je bilo v veselje, da vam dá kraljestvo« (Lk 12,32). *Mali* živijo od Boga; to jih dela velike. In to je svetost: živeti od Boga; in iz Boga za druge.

Svetost je v tem, da se razdaš, še bolj pa, da »se prejmeš«

Ko razmišljamo o življenju svetnikov, *malih*, ki so izbrali Življenje, ni neobičajno, da se marsikdaj v

ospredje postavi tisto, kar je njihova svetost pomenila v smislu odpovedi, boja, *majhnosti*. Seveda, svetnik se neizogibno upira mnogim nasprotujočim silam. Jezus nam je pripravil pot in nam vnaprej povedal, da se bo to zgodilo: »Na svetu imate stisko« (Jn 16,33); »če so preganjali mene, bodo preganjali tudi vas« (Jn 15,20); »satan vas je zahteval, da bi vas presejal kakor pšenico« (Lk 22,31). Skratka, ni prostora za razumevanje krščanskega življenja kot nečesa lahkega. Res pa tudi nobena druga oblika življenja na zemlji ni lahka: na koncu koncev je vedno potrebna žrtev, odrekanje, boj za različne, bolj ali manj vzvišene cilje.

»Medtem, ko se borimo – to je boj, ki bo trajal do smrti – ne izključuj možnosti, da se bodo silovito dvignili sovražniki od zunaj in od znotraj.«^[4]
Ljubezen do Boga namreč naleti na različne oblike upora tudi v nas

samih, ker vključuje *neko izgubo*:
človek se odreče temu, da bi imel v
svojem življenju pod nadzorom prav
vse ali da bi zadovoljil vsem svojim
kapricam; izpostavi se tveganju, da
izgubi naklonjenost nekaterih ljudi,
da vzame nase svoj križ ... »Ko se
prepustimo božjim rokam, On
pogosto dopusti, da okušamo
bolečino, osamljenost,
nasprotovanje, obrekovanje,
sramotenje, norčevanje.«^[5] Človek
zagotovo izgubi marsikaj, kar svet
imenuje *življenje*. Toda kdor tako
izgubi svoje življenje, ga ne izgubi v
prazno, ampak v Bogu. »Kdor
namreč hoče rešiti svoje življenje, ga
bo izgubil; kdor pa izgubi svoje
življenje zaradi mene, ga bo
našel« (Mt 16,25). Svetnik se *izgubi* v
Bogu in s tem pravzaprav *najde*
samega sebe.

In kaj pomeni *najti se* v Bogu? Sveti
Janez v svojem prvem pismu pravi:
»V tem je ljubezen: ne, da smo mi

ljubili Boga, ampak da je on nas ljubil« (1 Jn 4,10). V grščini je ta stavek zapisan v posebnem glagolskem času, aoristu, ki je nekakšna »odprta preteklost«. To je isti čas, ki prevladuje tako v Marijinem kot v Jezusovem *Magnificatu*. V vseh teh primerih gre za »dejanja, ki jih Gospod nenehno vrši v zgodovini«, ^[6] v zgodovini vsakega posameznika. Torej evangelist Janez ne pravi, da me je Bog ljubil enkrat za vselej, ampak da me Bog *ljubi vedno*. In vsakič, ko zares ljubim, je Bog tisti, ki ljubi mene in ki ljubi v meni. Tukaj in zdaj.

Tako je res, da se svetnik izroči, da *izgubi svoje življenje*, vendar je še bolj res – v smislu, da gre za resnico, ki zaobjema in utemeljuje prejšnjo –, da svetnik *najde sebe* v Bogu in da v celoti *prejme samega sebe* od Boga, podobno kot Jezus vse prejema od Očeta. ^[7] To je skrivni vir ljubezni

svetnikov; to jim omogoča živeti na način, ki se človeško gledano lahko zdi nemogoč ali neznosen. Tako grejo naprej po poti, čeprav dnevno občutijo vse svoje omejitve in slabosti, in njihova duša je »potopljena v Boga, pobožanstvena«; v njih »kristjan postane žejni popotnik, ki približa svoja usta bistremu studencu«. ^[8]

Svojim učencem, ki ga zbegani poslušajo, Jezus reče: »Jaz imam za jed hrano, ki je vi ne poznate« (Jn 4,32). On živi od tega, da izpolnjuje voljo svojega Očeta: to je njegovo življenje, to je njegova slava; več ne potrebuje (prim. Jn 4,33-34). Le nekaj trenutkov predtem je ob vodnjaku govoril Samarijanki: »Če bi poznala božji dar in če bi vedela, kdo je, ki ti pravi: 'Daj mi piti,' bi ga ti prosila in dal bi ti žive vode« (Jn 4,10). To Gospod šepeta na uho vsakemu od nas. Če bi poznal božji dar, če bi se zavedal, kaj ti hočem dati, ne bi bil

jaz tisti, ki bi te prosil za požirek vode; ne bi bil jaz tisti, ki bi te prosil za tvoj čas, tvojo moč, tvojo potrpežljivost, tvoj boj ... Pač pa bi me ti sam prosil: Gospod, kaj potrebuješ? Ne bi več tehtal in preračunaval, koliko daješ Bogu, ker bi se zavedal, da je On tisti, ki se ti daje vsakokrat, ko mu ti nekaj izročiš, pa čeprav le majhen kovanec, četudi le kozarec vode ... Vsakič se »sam Bog«^[9] brez pridržkov izroča tebi.

Morda je zdaj lažje razumeti, zakaj, ko razmišljamo o svetosti, govorimo *tudi* o izročitvi, odpovedi: zato ker je v nas prisoten odpor. Svet je ranjen, odnosi so ranjeni, ker so ranjena srca ... Toda ta odpor, čeprav je resničen, tem bolj izgublja moč, kolikor bolj smo združeni z Bogom. Napor, da bi se vedno znova izročali, ne izgine, ampak se zlije z darom, ki se ga zavedamo, z neskončno ljubeznijo, ki nas objema. Božji možje in žene

živijo v »paradoksalnem navzkrižju blaženosti in bolečine«, ^[10] tako kot Jezus na križu. Z globoko gotovostjo čutijo, da prejemajo več, kot dajejo: njihova duša »čuti in tudi ve, da jo Bog ljubeče gleda ves čas«. ^[11] Tako kot sveta Marija vedo, da Bog v njih dela velike stvari (prim. Lk 1,49); da v njih ljubi tisti, ki vedno ljubi prvi, On, ki je vir njihove ljubezni.

Svetost torej konec koncev pomeni vstopiti in ostati v tem »trinitaričnem toku ljubezni«, ^[12] ki izvira v Očetu in pride do nas po Jezusu, ki je bil prvi ljubljen: »Kakor je Oče mene ljubil, sem tudi jaz vas ljubil. Ostanite v moji ljubezni« (Jn 15,9). In ta Očetova in Jezusova ljubezen, v kateri hočemo ostati, je Sveti Duh; zato ga imenujemo »posvečevalec« ^[13] in tisti, ki daje življenje, »ki oživlja«. ^[14] »Kaj pa božji svetniki? Vsak izmed svetnikov je mojstrovina milosti Svetega Duha!« ^[15]

Boj, bližina, poslanstvo

S temi kratkimi smernicami so nakazane glavne osi te serije člankov, ki se tukaj začneta. Posamezna poglavja prinašajo različne perspektive te poti k svetosti, po kateri Bog hoče, da potujemo mi vsi, vsak na svoj način: »po desni, po levi, v cikcaku, peš, na konju ...«^[16] Osi te serije lahko povzamemo v treh besedah, ki začrtujejo tudi glavne smernice očenaša: boj, bližina, poslanstvo. Četudi se ti trije motivi v seriji pojavljajo od začetka do konca, ker so vedno prisotni na naši poti k Bogu, je smiselno, da se za trenutek zadržimo pri razlogu za ta vrstni red; še posebej če upoštevamo, da je na tej poti bistvenega pomena Njegova ljubezen do nas.

Najbrž ni treba posebej poudarjati, kako naivno bi bilo misliti, da je mogoče živeti iz Boga, ne da bi naleteli na odpor, v nas in zunaj nas.

Čeprav to ni tista skrivna gonilna sila na poti k svetosti niti običajno ni njeno izhodišče, pa do boja prej ali slej pride: »Sin, če se približuješ, da bi služil Gospodu, pripravi svojo dušo na preizkušnjo. Vôdi svoje srce po pravi poti, ne prenagli se v času nesreče« (Sir 2,1-2). Preizkušnja, skušnjava, boj ... so neizogibni v svetu, ranjenem zaradi greha.

»Nebeško kraljestvo si s silo utira pot in močni ga osvajajo« (Mt 11,12). Če se razmišljanja lotimo s tega zornega kota, se lahko izognemo pretirano poenostavljenemu in lahkomiselnemu pogledu na pot do nebes. Vendar bi bilo tudi naivno in površno misliti, da je bistvo svetosti predvsem v tem boju. Svetost je v tem, da živim iz Boga in pustim, da On živi v meni (prim. Gal 2,20).

»Bog je vedno z nami. [...] In je kot ljubeč Oče – vsakega izmed nas ima raje kot vse matere tega sveta svoje otroke –, ki nam pomaga, nas

navdihuje, blagoslavlja ... in nam odpušča.«^[17] To bližino, po kateri vemo, da nas Bog posluša v molitvi in v vsakem trenutku, nam Bog izkazuje tudi po naših bratih in sestrah v veri: v prijateljstvu, duhovnem spremljanju, zakramentih ... Kristjan ve, da so Bog ter njegovi bratje in sestre vedno blizu; vedno se čuti doma. In prav to ga zbližuje z drugimi, da bi tudi njim prinašal toplino dóma, ki jo sam nenehno prejema. Kakor mnogi drugi ljudje je to doživljala blažena Guadalupe: »Njena gotovost o božji bližini, o božji ljubezni do nje, jo je navdajala s preprostostjo in mirnostjo, zato se ni bala svojih napak in pomanjkljivosti, ampak je vedno šla naprej, da bi v vsem ljubila Boga in druge.«^[18]

Pot do svetosti torej ni samotna pot, tudi ni individualističen načrt odrešenja. Vse v kristjanovem življenju stremi k odnosu, k družini. Gospod, naši bratje in sestre, naši

otroci, starši, prijatelji, sodelavci ... so razlog naših prizadevanj, naših premagovanj. Če ne bi bilo njih, bi se morda nehali boriti, morda bi se vdali ... Vendar vemo, da tako kot mi lahko računamo na njihovo podporo, tudi oni računajo na nas; skratka, potrebujejo nas: »Jaz sem poslanstvo na tej zemlji, in zaradi njega sem prišel na ta svet. Priznati moramo, da smo *zaznamovani* za to poslanstvo, da prinašamo luč, blagoslavljam, oživljam, dvigamo, ozdravljamo, osvobajamo.«^[19] Tako so živeli svetniki: iz Boga in za Boga; iz drugih in za druge.

* * *

Ko je sveti Jožefmarija razmišljal o končnem cilju našega popotovanja, si je predstavljal trenutek, ko se bo »vsa božja veličina, vsa božja modrost in vsa božja lepota, vse donenje, vse barve, vsa harmonija« izlila v »to lončeno posodico, kar je vsak izmed

nas«. ^[20] In umaknil se je nekoliko na stran ter si predstavljal svoje sinove in hčere še višje: »Imam neko šibko točko, in sicer to, da vas imam zelo rad. Mislim, da bodo zame nebesa to, da se bom prikradel skozi kaka majhna vratca ter se postavil v kot, kjer bom zrl in ljubil Presveto Trojico. In od tam, na skrivnem, bom v raji gledal svoje hčere in sinove, ki bodo zelo visoko, prav blizu Boga.« ^[21]

.....

^[1] A. Luciani (bl. Janez Pavel II.), *In occasione del restauro dell'organo della chiesa di Canale d'Agordo*, v: *Opera Omnia*, 9. knjiga, EMP, Padova, 1989, str. 457.

^[2] Sv. Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 7. 6. 1975, navedeno v: S. Bernal, *Monseñor Josemaría Escrivá de Balaguer. Apuntes sobre la vida del Fundador*

del Opus Dei; Rialp, Madrid, 1980, str. 174. Prim. tudi npr. *Pot*, št. 218, 255, 399, 737; *Brazda*, št. 817; *Kovačnica*, št. 777, 818.

[3] To je zlasti ena od vodilnih tem Janezovega evangelija. Prim. npr. pogovor s Samarijanko (Jn 4,10-14) in z Marto (Jn 11,25-27); tudi Jn 5,39-40; 7,37-39; 10,10.

[4] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 214.

[5] Prav tam, št. 301.

[6] Benedikt XVI., Avdienza, 15. 2. 2006.

[7] Prim. Lk 10,22; Jn 5,26; 17,24; Sal 2,7.

[8] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 310.

[9] Prav tam, št. 311.

[10] Sv. Janez Pavel II., *Novo millennio ineunte*, 6. 1. 2001, št. 27.

[11] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 307.

[12] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 85.

[13] *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 739.

[14] Prim. *Rimski misal*, Nicejsko-carigrajska veroizpoved; *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 202.

[15] Sv. Janez XXIII., Govor, 5. 6. 1960.

[16] Sv. Jožefmarija, citirano v: A. Sastre, *Tiempo de caminar*, Rialp, Madrid, 1989, str. 252.

[17] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 267.

[18] F. Ocáriz, *Guadalupe: un camino al cielo en la vida cotidiana*, ABC, 13. 5. 2019.

^[19] Frančišek, *Evangelii gaudium*, št. 273.

^[20] Sv. Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 20. 10. 1968, citirano v: A. Sastre, *Tiempo de caminar*, str. 625.

^[21] Sv. Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 5. 4. 1970, citirano prav tam.

Carlos Ayxelà

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/boj-blizina-poslanstvo-1-
izberi-zivljenje/](https://opusdei.org/sl-si/article/boj-blizina-poslanstvo-1-izberi-zivljenje/) (12. Mar. 2026)